

ГЕОРГИ ПЕТКОВ ГЕОРГИЕВ

Георги е роден на 14 ноември 1923 г. Рано остава без баща и израства с грижите и неволите на майка си Донка - първата жена фотограф в Казанлък. Учи в началното Къренско училище, после в Прогимназия „Мария и Гавраил Константинови“, а през 1937 г. постъпва в прочутата Казанлъшка смесена гимназия, наследила съществуващото до 1934 г. Педагогическо училище.

За ученическите години на Георги П. Георгиев е част от разговора ми с неговия съученик и приятел Весел Савов - дългогодишен професор в Техническия университет - София, учредител и първи ректор на Техническия университет в Габрово. Този разговор проведох на 13.09.2014 г. в София:

“ – Георги бе най-добрият ми приятел. Аз нямам братя и сестри, а и той няма. Живееше почти у нас. В него добрината бе доминираща, определяше цялото му поведение. Много точен в оценките си. Много добре пишеше. Беше роден за писател – от рода на нашите най-големи писатели.

Ние, като ученици, пишехме съчинения. Давахме ни за домашна тема. Имахме много добър учител по литература в гимназията - казваше се Йонко Илиев. Той стана по-късно директор на гимназията. Когато Георги в клас четеше своите съчинения, целият клас се заливаше от смях. Йонко Илиев, той също се заливаше от смях. Предложи Георги за стипендия в гимназията като даровито дете. Имаше тогава, макар и ограничен брой, държавни стипендии, които се отпускаха от Министерството на просветата.

Нашите разговори с него бяха за големите учени. Той обръщаше внимание на по-високите, по-необичайните неща, а не на ежедневните. Георги бе един от най-сериозните и най-скромните хора в гимназията. Всички го знаеха като много добър, много достъпен човек, но и човек, който никога не говореше глупости.

Много четяхме - бяхме редовни читатели на Библиотека „Искра“. Имахме възможност да се запознаем с всички класици, защото ги имаше в библиотеката: Гьоте, Шилер, Хайне, Толстой, Достоевски, Пушкин, Чехов, да не изброявам всички немски, френски, руски класици. Четем и след това обсъждаме.

Спомням си, че Георги и майка му имаха хубаво лозе. Някой път ми казваше: „Айде на лозето!“ - и тръгваме. Имаше едно голямо дърво, качим се - той на единия клон, аз на другия и си приказваме за книгите, които сме прочели. Всеки от нас по 2-3 книги на седмица взимаше от библиотека „Искра“ и прочиташе.

Георги учеше италиански в съществуващия тогава „Италиано де култура“, чрез който италианците се стремяха по време на войната да разпространяват италианската култура в Казанлък. Този институт в Казанлък бе на централния площад, северно от Царската чешма, в съседство със сградата, в която по същото време живееше моето семейство. Там отдолу имаше една шкембеджийница – продаваше се кисело мляко, под нас беше сладкарница, а фотоателието на майката на Георги бе през една къща от нас. В гимназията учехме 3 години руски език с преподавател Павлович. Освен това в 10-ти клас дойде съученичка — руския от емигрантите и от нея също учихме руски в ежедневно общуване.

Нещо интересно за Георги ще е, ако може да се изясни и да се намерят някои от неговите съчинения от ученическите години. Много години продължихме да сме приятели, но не съм го питал за тях. Аз говоря за съчинения, които имаха стойност на литературни произведения, от които ние, неговите съученици, а така също и учителите, бяхме възхитени. В съчиненията на Георги имаше дарба, каквато имаше и Чудомир. Способна спонтанно да те засмее, да избухнеш в смях, който не може да овладееш. Дори ми се струва, че в някои отношения Георги бе с по-голяма дарба от Чудомир. Нали ти казвам – директорът на гимназията, сериозен човек, само с него от всички в града се ръкуваше началникът на гарнизона. Той като слушаше Георги, се смееше със сълзи на очи.”

Георги Петков Георгиев завършва средното си образование през 1942 г. Неговото име, както това на приятеля му В. Савов и още няколко техни съученици, може да бъде прочетено в тогавашните броеве на в. „Казанлъшка искра“, че са завършили с отличен успех.

Противно на очакването на своите съученици отива да следва строително инженерство и по-специално водно строителство в Държавната политехника – София. През ваканциите се прибира в Казанлък и помага на майка си във фотографската работа и най-вече за снимки из града на съветските войници от окупационния корпус (1944-1948 г.)

През 1947 г. завършва семестриално, а след това го вземат да служи в Трудова повинност (*Строителни войски*) и въпреки че официално не е получил диплома, заема длъжност на инженер по водни обекти в страната. През периода 1953-1955 г. със съпругата си дойдоха да живеят в Казанлък, защото по това време той работеше на строящия се язовир „Копринка“ и двата канала и най-вече този за Стара Загора, преминаващ по няколко километра тунел през Средна гора. Междувременно, в началото на 1956 г. получава диплома за завършено висше образование, специалност строителен инженер.

От 1958 г. вече е в София, където е с офицерски чин, като започва работа като инженер в управление „Водно стопанство“, а по-късно става главен проектант. Работи при проектиране и изпълнение на редица обекти в страната и преди всичко в чужбина. Общо 25 години от трудовия му стаж е преминал - в Македония, Замбия, Мароко, страни в Латинска Америка и най-вече – в Куба.

За Куба заминава през 1966 г. и три години работи на остров Пинос, наричан през последните десетилетия Остров на младежта. Характерното за този остров е че през вековете има стотици имена и е послужил като прототип за острова от книгата на Р. Стивънсън „Островът на съкровищата“. Спомням си, че през втората половина на 60-те години по българските вестници многократно излизаха съобщения за работата на българските специалисти на този остров и че се изпълняват проекти на инж. Георги Георгиев по напояването. Общо 18 години, с прекъсвания от 2-3 години, той работи в Куба. Има публикации в кубински вестници и списания.

Пенсионира се през 1983 г., но по настоятелна молба на кубинското правителство отново замина за Куба и през периода 1983-1989 г. работи като съветник по напояването на министъра на земеделието и живя в Хавана. Спомням си, че по това време изпращаше на баща ми интересно написани писма. С едно от тях изпрати картичка с правителствения хотел „Фокс“ с отбелязани прозорците на апартамента, в който живее, и следното изречение: *„Докато в България, когато се храним, казваме: "Подай ми еди какво си“, тук апартаментът е толкова огромен, че казваме „Донеси ми...“*

Георги Петков Георгиев почина в София на 20.08.2003 г. Дъщеря му, Марта в спомен за него пише: „Кубинците много обичаха и уважаваха баща ми. Сред тях той намери едни от най-добрите си приятели, с които кореспондираше до края на дните си. Когато почина, приятелите му в Хавана отслужили панихида в негова памет, много мил и трогателен жест. В негово лице кубинците загубиха един верен приятел и авторитет. За сина ми той беше любимия дядо, а за мене - човек, който обожавах.“